

[Ragnhild Andersen.]

alt kommer til alt, ikke 17 medlemmer, men 179, som i dag skal træffe afgørelse om ændringer, hvis konsekvenser ikke i en håndvending kan overskues. Blandt de 179 er foruden mit parti, der ikke er repræsenteret i udvalget, også tingets øvrige medlemmer. Jeg gad vide, hvor mange af medlemmerne der har haft mulighed for at sætte sig ind i ændringerne og deres konsekvenser — det vil ikke være mange. Jeg skal om et øjeblik vende tilbage til udvalgets ændringsforslag.

Min gruppe har uden for betænkningen stillet 2 ændringsforslag, som jeg vil opfordre tingets medlemmer til at stemme for.

Det første er til § 1, og det går ud på generelt at nedsætte aldersgrænserne til 60 år for alle kvinder, gifte som ugifte, og til 65 år for mænd. Jeg opfordrede ved første behandling udvalget til under sit arbejde at forbedre lovforslaget i den retning, men da det ikke er sket, har den kommunistiske gruppe altså stillet det nævnte ændringsforslag.

Vor opfattelse vedrørende aldersgrænserne, som jeg ved så mange lejligheder har gjort gældende i det høje ting, er stadig væk den, at masser af hårdt arbejdende kvinder er slidt op, før de er 62 år, ja, at mange er slidt op, allerede før de er 60 år. Det er ligeledes en kendt sag, at mange almindelige arbejdere, bygningsarbejdere, transportarbejdere og andre mennesker med strengt fysisk arbejde eller med meget krævende arbejde også tit er slidt op omkring 60 års alderen. Derfor vil det efter den kommunistiske gruppes opfattelse kun være en retfærdighedshandling at få disse grænser ned til 60 år og 65 år i almindelighed, ligesom før vi fik loven om folkepension, således at man, når man er slidt op, er berettiget til at få sin folkepension.

Selv om kommunisterne er glade for den indrømmelse, vort parti har fået derved, at de 62-67 årige kvinder, som er gift med folke- eller invalidepensionister, nu bliver berettiget til pension, finder vi dog ikke

denne forbedring tilfredsstillende og anbefaler derfor vort ændringsforslag om, at grænsen i almindelighed bliver sat til 60 år for kvinder og 65 år for mænd.

Vort ændringsforslag nr. 2 til § 39, stk. 1, går ud på helt at ophæve zonegrænserne og desuden at give de trængende ældre den forhøjelse af grundbeløbet på 300 kr. til ægtepar og 200 kr. til enlige, som blev dem lovet i det i 1955 i folketinget fremsatte fællesforslag fra den socialdemokratiske og radikale folketingsgruppe; det er beløb, som folke- og invalidepensionisterne rent ud sagt er blevet snydt for siden da.

De partier, der i udvalget har brudt deres hjerner med at finde frem til, hvordan pensionister med over 12 000 kr. i årlig indtægt kunne få adgang til en noget højere folkepension, burde have spekuleret lige så intens på, hvordan et par gamle mennesker, som intet ejer, i øjeblikket kan eksistere for 5 520 kr., som de må gøre det her i hovedstaden, og for endnu mindre pensioner i købstæder og landkommuner. Til disse pensionister i hovedstaden er der ikke levnet en skilling i dette forslag; ej heller til de enlige uformuende; til sådanne enligstilte pensionister i hovedstaden med en pension på 3 660 kr. om året er der ej heller levnet en skilling i dette lovforslag. Jeg beklager dybt, at udvalget ikke har ræsonneret mere over, hvordan man kan leve af så ringe en pension som 305 kr. om måneden, for det volder jo dog et større hovedbrud, end når man har en pension på fra 12 000 kr. op til 17 000 kr. Men det ser ud til, at udvalget ikke har erkendt dette.

Kommunisternes ændringsforslag om helt at ophæve zonegrænserne og forhøje beløbene med de allerede for flere år siden lovede 300 og 200 kr. om året er så beskedent, at det kun vil bringe pensionerne til dem, der intet ejer, op på 5 820 kr. til ægtepar i hele landet og 3 860 kr. til enlige. Selv om beløbene er så beskedne, tager jeg næppe meget fejl, om ikke de øvrige partier vil erklære, at det er alt for meget, der er tale om, og det kan der ikke blive råd til. Min